

Мене звати Варвара (уривок)

Дзвінка Матіяш

Ознайомчий фрагмент тексту. Купуйте повну книжку на сайті Видавництва Старого Лева

Бувають у житті такі події, після яких життя цілковито змінюється. Раз і назавжди. Так, ніби вас розвернули на сто вісімдесят градусів — і ввечері все вже зовсім інакше, ніж було зранку.

Ніколи й не думала, що таке може статися зі мною. Наче я героїня фільму чи книги. Але саме такі змінювальні події відбулися зі мною двадцять першого листопада 20... року. До речі, у словнику не знайшла слова "змінювальні". Але мені найбільше підходить саме воно. Якщо такого слова раніше не було, то, напевне, я вигадала нове, а такого зі мною ще не траплялося. Але, як каже мій тато, усе буває вперше.

Того листопадового вечора, точніше листопадової ночі, я почала вести щоденник: вирішила записувати нові думки, відчуття, емоції й здогади, щоб їх не забути. А ще — щоб упорядкувати і зберегти для самої себе. Можливо, я перечитаю

ці записи, коли мені буде багато років — наприклад, сорок. Який жах. Невже мені колись буде сорок? Добре, що до цього ще ціла вічність. Сподіваюся, що в сорок я не стану занудою.

Отож усі наступні дні те, що наповнювало мене й вихлюпувалося фонтаном, я записувала у щоденник.

Ніколи раніше не думала, що стану людиною, яка веде щоденник. Бо досі не відчувала такого бажання й потреби. У мене занять і так більше ніж досить: школа, басейн двічі на тиждень, спортивні танці — раз або два на тиждень, залежно від настрою.

А коли хочеться просто зайнятися нічого неробінням і розслабленням, ми з Маргаритою (це моя найліпша подруга, з першого класу сиджу з нею за однією партою) гуляємо вулицями найкращого міста у світі, їмо морозиво у теплу пору року і вафельні трубочки — у холодну. Гріємося у торговельних центрах, розглядаючи вітрини butikів. Одним словом, не до щоденника.

Найкраще місто у світі — це Київ, бо ж, напевно, ви не знаєте, про яке місто йдеться. Ми з Маргаритою живемо у Києві і дуже цим пишаємося. Нам дуже пощастило. Якщо ви також кияни чи киянки — пощастило й вам.

Вечорами мені тим паче аж ніяк не до щоденника. Я роблю уроки, а потім читаю все, що написав сер Конан Дойл про Шерлока Голмса. І самотужки опановую дедуктивний метод. А на це потрібно, хочу вам сказати, чимало часу.

Між іншим, забула представитися. Мене звати Варвара, я живу в Києві і вчуся у школі номер... Зрештою, навіщо вам номер? Та ні, я не боюся, що ви вирішите відвідати нашу школу. І дізнаєтеся щось про мене, чого вам знати не треба. Зрештою, ви мене не впізнаєте, якщо випадково побачите у шкільному коридорі. Бо моя зовнішність

середньостатистична — нещодавно я дійшла такого висновку. Це ні добре, ні погано. Просто факт.

А школа у нас непогана. Наша класна керівниче Ольга Миколаївна теж дуже навіть нічого. Вона трохи строга, але дозволяє нам те, про що в паралельних класах можуть лише мріяти. Ну, наприклад, нам можна приходити до школи у порваних джинсах і спідницях вище коліна на десять сантиметрів. Ну а в А-класі — тільки на п'ять, їм менше пощастило.

Про В-клас я взагалі мовчу. Там спартанське виховання підлітків відбувається на всю потужність, дисципліна сувора і... Навіть не хочу думати про сувору дисципліну. Але що вдієш: якщо класний керівник — фізкультурник, треба вивчати історію Спарти й записатися на три спортивні секції. І регулярно проходити курс із виживання в екстремальних умовах. Такий, де видають пачку сухарів, пів літра води, три сірники і залишають тебе у лісі на чотири дні. От тільки не знаю, забирають смартфон чи ні. Мабуть, залишають — щоб можна було зафіксувати останні миті свого життя на фото для батьків і друзів. І записати прощальне відео. Ні, у В-класі я би вчитись не хотіла. Нізащо.

Наша класна керівницка Ольга Миколаївна викладає українську мову і літературу. Вона фанатка диктантів (ми їх пишемо, здається, вже на кожному уроці). А ще вона любить, щоб ми розвивали творче мислення і пізнавали нове.

Тому час від часу дає нам завдання на різні творчі теми — треба підготувати виступ хвилин на десять і розповідати так, щоб аудиторії, тобто решті однокласників, було цікаво.

Такі творчі заняття у нас відбуваються раз на місяць. Тоді замість мови й літератури маємо два уроки виступів підряд. Переважно на таких уроках весело і справді можна дізнатися щось цікаве.

У вересні ми вже традиційно обговорюємо подорожі, бо після літніх канікул усім хочеться розповісти, хто де був.

До того ж Ольга Миколаївна вважає, що поїздка у метро — це також подорож, якщо до неї відповідно поставитись. Тож ті, що нікуди не їздили за межі Києва (або кажуть, що нікуди не їздили), все одно мають про що розповідати і від виступу не звільняються.

У жовтні в нас була тема "Темперамент": ми мали довідатися, які типи темпераменту бувають, які їхні основні ознаки, а тоді визначити свій, відповідно це обґрунтувавши. Однокласники могли згоджуватися або не згоджуватися. Часом це було доволі смішно. Я сангвохолеричка — так я себе визначила і дуже цим пишаюся. Мені здається, це чудовий тип темпераменту. Я жвава, допитлива, енергійна. Якщо мене роздратувати, я стаю драконом. Але швидко заспокоююся.

А от Маргарита вважає, що у неї сангвінічний тип темпераменту. І зовсім не помічає свого флегматизму. Причому переконати її нікому не вдалося. Впертості й настирності у неї не відбереш. Але що взяти з флегматички? Флегматики — найвпертіші люди на планеті.

А в листопаді була тема імен. Треба було дізнатися значення свого імені й

придумати, як цікаво про нього розповісти. Можна було розповідати про себе, а можна — про якихось видатних людей, що носили це ім'я і на яких хочеться бути трішечки схожими. Одним словом, варіантів багато.

Але — ви собі можете таке уявити! — я взагалі забула про це завдання. Навіть цікаво, як може щось отак вилетіти з голови? Адже власне ім'я — це дуже цікава тема. Я хотіла дізнатися щось важливе про ім'я Варвара, це точно. І зовсім про це забула. Ну, от як таке може статися?

Звісно, мабуть, це можна пояснити тим, що я весь тиждень була дуже зайнята вдень, а ночами читала сера Конана Дойла. І наче сама жила в Лондоні позаминулого століття.

До речі, мені подобається, коли до людей звертаються "сер" і "леді". Це якось так... надихає і піднімає самооцінку. Круто, одним словом. Внесла Лондон у список міст, у яких мені конче, просто неодмінно треба побувати. І Бейкер-стріт, 221-6 — без варіантів. Я туди хочу. Є в мене у смартфоні в нотатках такий список майбутніх поїздок. І він уже чималий.

Отож я думала про Лондон, доктора Моріар— ті, Шерлока й Ватсона, і собаку Баскервілів. І мені зовсім випало з голови, що я маю дізнаватися таємниці свого імені, якщо такі є.

Уявіть тільки: за п'ять хвилин до дзвоника я таки дізналася (точніше, мені допомогли згадати), що у нас сьогодні творчі заняття, присвячені іменам.

І що я мала підготувати виступ про своє ім'я, але не підготувала. У принципі, за п'ять хвилин можна знайти багато чого у гуглі, який завжди приходить нам на допомогу. Мій тато любить повторювати: "Гугл тобі в поміч, Варваро!" — це коли я про щось допитуюся, а в нього немає часу мені відповідати. Або коли він хоче, щоб я вчилася самостійно шукати інформацію на будь-які теми. І я це вже доволі непогано вмію.

Ось, скажімо, захотілося мені дізнатися значення слова "квадрант". Не "квадрат", а "квадрант". Заходжу в інтернет — і виявляється, що цих значень як мінімум чотири. Обирай яке хочеш. Обираю. Бо вибрати є з чого.

Або питаю у тата, яка температура в космосі, а він мені: "Гугл тобі в поміч, Варваро!". Правда, потім він вирішив мені "допомогти" і сказав, що це абсолютний нуль.

О-о-о-о-о-о. Ну звідки мені знати, що таке абсолютний нуль? Я знаю, що є просто нуль. А потім іде мінус один. І ми на алгебрі такого не вчили, про що я й повідомила татові.

Тато сказав, що це вивчають на фізиці у школі. А може, й не вчать. У кожному разі, якщо дізнаюся про це зараз, то буду суперпросунута й розумніша, ніж була. Мене це мотивує.

Узагалі, тато любить мене мотивувати. І що цікаво, в нього це чудово виходить. Це непогана для батьків риса — вміти мотивувати своїх дітей. І не для батьків також. У деяких наших учителів, щоправда, з цим складніше.

І от, мотивована як слід, читаю про абсолютний нуль і про те, що питання "Яка температура в космосі?", виявляється, некоректне. Бо космос — це порожнеча. Простір, у якому нічого немає. А якщо нічого немає, то й температуру вимірювати не можна. Адже ніщо не має температури. Якось так. Це все складно й загадково. Якщо в космосі немає матерії — там немає температури. А якщо у космосі є космонавт? Нічого не зрозуміла. Чи космонавт — це не матерія, якщо вже він опинився в космосі?

І що таке оте ніщо, теж не зовсім зрозуміло.

Викреслила зі списку моїх майбутніх професій космонавтів. Не хочу я в космос. Тим паче абсолютний нуль — це дуже холодно. Мінус двісті сімдесят за Цельсієм (я все-таки довідалася про цю жахливу кількість градусів). Кошмар. Навіть уявити не можу такого.

Коли у нас мінус двадцять, що буває зрідка — кілька днів на зиму, та й то вночі, — я не йду до школи. Тому що в таку погоду треба сидіти вдома, загорнутися у плед і читати про Шерлока Голмса. Або дивитися "Гру Престолів". І пити какао з пінкою.

Усе, повертаюся до теми імен. То поки що були ліричні відступи — визнаю, що я їх дуже люблю. Мені подобається відступати від головної теми і дивитися на неї з відстані. Змінюючи оптику чи кут зору. Хочу вам сказати, що так видно значно більше. Але на деяких уроках відступати від заданої теми не рекомендовано. Чомусь це нервує вчителів. А мені часто хочеться на уроках історії поговорити про географію — і навпаки. І часом трохи поіронізувати над предметом. Але, виявляється, прихильників іронічних ліричних відступів серед учителів ще менше, ніж прихильників просто ліричних відступів.

А іронія — це як спеція в кулінарії. Трохи гострих приправ — і овочеве рагу смакує зовсім по-іншому. Ми з татом часом кулінаriamo, тому на цю тему я чимало знаю. Цікаво, скільки вже було у мене ліричних відступів? Не в житті, а... за останній тиждень хоча би? Хочу вам сказати — дуже й дуже багато.

Добре, тепер уже напевно не відволікатимуся.

Отож сиджу я поруч із Маргаритою, яка явно все підготувала про своє ім'я, і швидко шукаю в гуглі потрібну мені інформацію.

Начебто знайшла, але ніякої історії, яка би мені сподобалася, зі знайденого не можу склеїти. Ну

от прочитала, що Варвара — ім'я грецького походження і означає чи то чужоземка, чи то щось пов'язане із Варварами. А варвари — самі розумієте, не мій орієнтир. Бо це люди, скажімо так, не дуже інтелектуально просунуті, вони мало знають, не читають книжок, не дружать з інтернетом взагалі. Ну, принаймні це таке моє суб'єктивне уявлення про варварів. Швидше за все, варвари незнайомі з дедуктивним методом та іронією. До речі, іронія — це також слово грецького походження, якщо ви не в курсі.

Із видатних жінок, яких звали так само, як мене, першою на очі мені потрапила свята Варвара. Я поспіхом проглянула статтю. Все читати не було часу, тож, може, я щось неправильно зрозуміла.

Бо історія цієї жінки доволі дивна і не надто мені сподобалася. Ну гаразд, Варвара

жила у третьому столітті, тоді взагалі життя було зовсім не схоже на наше, але те, що я прочитала, — то вже якось занадто.

Батько у Варвари був справжній деспот і садист. Він забороняв Варварі робити те, що їй подобається, і змусив рідну дочку жити взаперті у спеціально збудованій вежі. Начебто для того щоб уберегти її від поганого товариства. Хоча він не врахував, що в неї може початися від сидіння у вежі депресія чи невроз, а це, як на мене, нічим

не краще за погану компанію. До того ж без прогулянок на свіжому повітрі й сонці... Це не корисно для шкіри передовсім.

Чи, може, Варвару випускали на прогулянку під конвоем? У статті про це не згадувалося. Було тільки сказано, що Варварин батько дуже хотів видати дочку заміж за достойного, на його думку, кандидата. Але тоді він мав би дбати про її гарне самопочуття та настрій, бо краса залежить і від них. А сидіння у вежі сприяє — як на мене — хіба появі синців під очима. А ще атрофії м'язів.

Однак батько не зважав на те, що цікавило Варвару. Вона зовсім не хотіла заміж, тому що таємно стала християнкою. А місцеві хлопці християнством не цікавилися. Тож розмовляти з ними їй особливо не було про що. Я цілком із нею солідарна, бо одружуватися треба з людиною, яка поділяє твої цінності й нормально ставиться до твоїх зацікавлень і хобі.

Християнські погляди Варвари чомусь страшенно розлютили її батька. І він захотів, щоб дочка від них відмовилась. І щоб слухалась тільки його. А переконати її він вирішив у зовсім негуманний спосіб: бив дочку, знущався з неї, а це, як на мене, дуже страшно. Навіть не буду вам переповідати про всі види тортур, яких Варвара зазнала від власного батька. Якщо захочете, самі прочитаєте цю статтю у вікіпедії. Бо тортури — це, як на мене, просто жахливо. До того ж я вважаю, що це нормально, коли у людей різні погляди. Особливо якщо йдеться про батьків і дітей.

От, наприклад, ми з татом багато що сприймаємо цілком по-різному. І це чудово. Мій тато, звісно, в шоці від болотяно-зеленого лаку для нігтів на лівій руці і від яскраво салатого на правій, але йому би й на думку не спало мене за це сварити. Так само як і за погляди. Хоча поки що з поглядами у нас усе більш-менш однотайно.

А Варварі в ті далекі часи було дуже важко. Вона любила читати, а не цікавилася модами, коштовностями та всілякими дівчачими штучками. Проте її батько вважав, що дівчата мають цікавитися тільки цим. Дивний він був чоловік, дуже дивний. І за типом темпераменту — дуже неврівноважений холерик із садистичними нахилами. Він мені ну зовсім не сподобався.

Закінчилася історія Варвари зовсім погано: її кинули у в'язницю, катували, і, здається, батько сам її вбив. Якщо я правильно зрозуміла. Тому що все це настільки жорстоко й неправильно, що мені аж запаморочилося в голові.

І от уявіть: сиджу я в стані повного шоку, навіть не чую дзвоника на урок. І чомусь вчителька

викликає першою саме мене. Хоча переважно вона нікого не викликає, а питає, хто хоче розпочати. Усе добровільно.

Звісно ж, я розраховувала на звичний сценарій: хтось зголоситься виступати, і я зможу знайти ще якусь історію про когось із відомих жінок на ім'я Варвара. Не таку трагічну. Бо зі святою Варварою явно не склалося. Мені її історія не подобається.

А тут ні з того ні з сього: "Послухаймо Варвару, бачу з її очей, що вона розповість нам щось дуже цікаве".

Не факт. Хоча щось я, звісно, розповім. Чи буде воно цікаве — це вже інше питання. А ще в Ольги Миколаївни зовсім немає телепатичних здібностей. Адже якби вона вміла читати думки, навряд чи вирішила б викликати саме мене.

Якась іронія долі, хіба ні? Бо якраз у ту мить, коли вчителька мене викликала, я відчула, що раптом мені майже перестало подобатися моє ім'я. А я завжди пишалася, що мене звати Варвара. Я єдина Варвара у старшій школі. Про початкову не знаю нічого.

Мені подобалося, що моє ім'я — унікальне й доволі рідкісне. Зрештою, є популярні імена: у нас у класі — три Наталки і дві Анастасії. В А-класі три Христини. Теж нормально, нічого не маю проти. Але мені подобалося бути єдиною Варварою. І от саме зараз перестало подобатися взагалі.

Хоча... це ж тільки тому, мабуть, що я не підготувала домашнього завдання. Але настроїв все одно зіпсутий. Бо мене зненацька викликають першою. А у мене такий неприємний осад від статті про цю святу Варвару.

У голові хаос. Я так і не зрозуміла, чому Варвару вважають покровителькою артилеристів, саперів, металургів, гірників і не тільки. І чому багато країн обрали її за свою покровительку. Ось, наприклад, у Великій Британії вона покровителька королівської артилерії. Цікаво, чи знав про це сер Конан Дойл?

Між іншим, сапер — це професія, яка ніколи не змогла б потрапити у мій список улюблених професій. Бо це страшно і небезпечно. Зрештою, як і війна взагалі.

Ага, ще до святої Варвари з великою пошаною ставляться в Україні, і її останки зберігалися колись у Михайлівському соборі, а тепер — у Володимирському, теж у нас у Києві.

Проте цього всього не достатньо для історії, яка би сподобалася мені самій і яку цікаво розповідати однокласникам і класній керівниці.

Ольга Миколаївна вичікувально дивиться на мене. Починаю з того, що ім'я Варвара — дуже таємниче

й загадкове. І що я коротко прочитала про життя святої Варвари, і є в ньому багато незрозумілого для мене, тож маю це обмірковувати. Але почну з того, що означає це ім'я — а з цим також не все однозначно.

Я завжди кажу правду. Мені не складно наважитися сказати вчителям, що я чогось не знаю або що не зробила домашки. Хоча я переважно її роблю. От навіть зараз я встигла її зробити. Ну, може, частково. І не зовсім так, як би хотілося. Але прочитане мене геть ошелешило, тож маю враження, що того, про що я дізналася, і так забагато.

До речі, ані на жодну мить мені чомусь не спало на думку сказати, що я не підготувалася до уроку. Пізніше так і не могла зрозуміти чому.

Адже я спокійно могла би сказати, що не готова. Тоді я мала би підготувати текст виступу в письмовій формі і здати його на наступному уроці.

Тож імпровізую далі. Кажу, що з іменем Варвара пов'язано багато дивного.

Ольга Миколаївна піднімає брови:

— Дивного? А що саме тебе так здивувало, Варваре?

Мабуть, вона ніколи не читала життєпису святої Варвари. І це зрозуміло. Вона ж Ольга, а не Варвара.

— Знаєте, — кажу, — от я поки що так і не збагнула, що означає Варвара — чи чужоземка, чи дикунка, чи та, що належить до варварів. Узагалі, в грецькій мові слова дуже багатозначні. І от зараз мені видається, що я чогось не вловлюю. Але, звісно, чужоземка мені подобається найбільше. Якщо вибирати доводиться саме з цих трьох варіантів. А ще мені незрозуміло таке: як могло стати власним іменем слово "дикунка"? Хоча якщо воно значить "чужоземка", то ситуація трохи краща. Але все одно не ясно, як в античному місті батьки можуть назвати свою дочку "Варварою" — себто чужоземкою або дикункою? Адже якщо грецька для них рідна, то погодьтеся, це справді дивно.

Роблю великі очі й дивлюся драматично на Ольгу Миколаївну. Цікаво, чи вловила вона іронію у моєму виступі й чи зауважила те, що я вивчаю дедуктивний метод?

— Чесно кажучи, ніколи про це не думала, — відповідає збентежено Ольга Миколаївна. — Ось так відразу навіть не знаю, що й сказати. Може, греки не називали так власних дітей? Але я не впевнена.

Ольга Миколаївна явно не чекала від мене такого підступного запитання.

Що ж, часом учителям також доводиться замислюватися про те, про що раніше ніколи не замислювалися. От як мені зараз.

— Бачите, ви, напевно, ніколи не читали про життя святої Варвари. Не знаю, чи ви про неї щось чули.

Поблажливий тон — це, мабуть, не дуже чемно щодо класної керівниці. Але я зараз у шоці, а ще чомусь починаю дратуватися.

— Звісно, чула. Це дуже шанована в Україні свята. Але про неї таки не читала.

Ольга Миколаївна завжди чесна, мені це в ній подобається.

— А ось я прочитала. І мені стало дуже сумно. Точніше, навіть не сумно — у мене повний шок. Бо, по-перше, неясно, чому батьки назвали її іменем, яке означає дикунка. По-друге, незрозуміло, чому в її біографії нічого не сказано про матір. Звісно, вона могла померти під час пологів. Мабуть, у третьому столітті таке постійно траплялося. Але можна було би все одно про неї згадати. А по-третє, батько у Варвари був садист, і я навіть не хочу переповідати всього того, що він заподіяв своїй дочці.

— А чого? Розкажи! — чую з останньої партії у ряду під стіною, де сидять Ігор з Остапом, любителі фільмів жахів.

Навіть не реауюю.

— Одним словом, життя святої Варвари дуже й дуже сумне й трагічне. І мені незрозуміло, чому її так шанують у цілому світі. І чому прийнято вважати, що вона —

покровителька саперів та артилеристів. Явно ж не тому, що вона ховалася від переслідувань свого батька в печері.

Після цих слів сідаю. Мені більше нічого сказати. Усі хлопці регочуть. Хай почитають краще біографію святої Варвари. Хоча деяким хлопцям часто подобаються сцени тортур. Дивні вони все— таки створіння.

Кирило, наш математичний геній, коментує з останньої партії в середньому ряду, що варвари — страшні люди. І що ім'я батьки дали мені суворе. Та я не зважаю.

Хоча щодо батьків — то, звісно, неприємно таке почути. Шкода, що через Шерлока Голмса (чи у зв'язку із Шерлоком) я забула про все на світі. Бо могла би спитати батьків, чому вони мене так називали.

І мій виступ був би цілком інакший. Та зараз уже пізно думати, що би було, якби... Ну, нічого. Програвати також треба вміти. І на помилках вчатися.

В одному я зараз певна на тисячу відсотків: мої батьки — явно не прихильники варварів. І якщо вони мене називали Варварою, це має глибокий сенс. І це щось дуже гарне. Інакше просто бути не може. І вже сьогодні я в них про все розпитаю.

Наразі — маленьке фіаско. Тимчасове, ясна річ.

Тим паче Ольга Миколаївна якраз поцікавилася, чи я знаю, чому мене батьки так називали. Довелося сказати, що я забула їх про це спитати. Бо так воно і є.

— Ну що ж, забула, то забула. Але якщо запитаєш, можливо, тебе чекатиме приємний сюрприз, — підбадьорює мене вчителька.

Усе-таки вона відчула, що треба терміново підіймати мій настрій.

І відразу викликала Кирила — він якраз щось бурмотів про відірваного носа Варвари і варварів на базарі. Щоб не випендрювався, правильно. Мій настрій тут же поліпшився.

Ольга Миколаївна це також помітила, бо час від часу на мене поглядала: мовляв, чи все добре? Все-таки вона у нас турботлива.

А потім дивилася тільки на Кирила. Бо те, що він розповідав, реально було круто. Я навіть частково вибачила йому те, що він сказав про відірваного носа Варвари.

Отож Кирило розпочав із того, що його називали на честь дорогого дідуся Кирила Опанасовича. Так і сказав: дорогого дідуся.

Це було доволі дивно. Така сентиментальність. Бо здебільшого Кирило іронізує, всіх підколює, і між ним та сентиментальністю немає нічого спільного. Або не було досі. Ну, чи було, але він це вміло приховував.

Кирило прекрасно знає математику — у нашому класі немає йому рівних, це правда. Через це він трохи зверхньо ставиться до тих, у кого немає жодних математичних здібностей. Що, як на мене, є ознакою снобізму. Бо ж не самою математикою живе людина.

Кирило все життя сидить за останньою партою — там йому найзручніше підколювати інших. Ще він дружить з ледарем (так вважають учителі) і мрійником (це знаємо ми) Федором, який захоплюється фотографією, фотошопом і... жодним зі шкільних предметів.

Вони сидять разом за останньою партою у середньому ряду з першого класу, як ми з Маргаритою. Тільки ми сидимо за другою партою у ряду під вікном. Але час від часу міняємося, бо кожній хочеться бути ближче до вікна.

Але це знову був ліричний відступ. Повертаюся до історії Кирила. Його дідусь був якийсь дуже унікальний дідусь, в усіх аспектах. Він викладав історію в педінституті, захоплювався козащиною і, здається, знав усіх козаків на ім'я і був знайомий з ними особисто. Ну, принаймні Кирило сказав,

що коли дідусь починав про них розповідати, складалося саме таке враження. А самого Кирила Опанасовича, як виявилось, назвали на честь його дідуся Кирила Кириловича.

У мене відвисла щелепа. Це ж треба: Кирило знає, як звали дідуся його дідуся! Я не певна, що знаю імена прадідусів і прабабусь. І виходить, що дідусь Кирилового дідуся самому Кирилові доводиться прапрадідусем. Я в повному шоці.

І не лише я. Ольга Миколаївна також була приголомшена. Маргарита біля мене зітхнула і захоплено подивилася на Кирила. Він її явно вразив. А нашу красуню Маргариту вразити важко. У пересічного хлопця шансів нуль. А Кирило... він явно непересічний. Є у ньому ще щось особливе, крім здібностей до математики.

Ім'я Кирило Кирилович також усіх вразило.

— У вас що, всіх звати Кирилами? — гукає Ігор.

— Ти що — не слухаєш? Ще Опанас був! — каже Остап.

— А Кирила Кириловича теж, мабуть, не просто так назвали? І його батька Кирила. Це вже тобі він скільки разів прадідусь? — Ольга Миколаївна дивиться на Кирила як на героя дня.

Звісно ж, Кирило знає відповідь на питання:

— Уявляєте, дідусь Кирила Кириловича...

— Якого звали Кирило Кирилович! — дружно завершили ми.

— Ні, його звали Іван Петрович, — розчарував нас Кирило. — Отож Іван Петрович свого сина Кирила назвав Кирилом на честь останнього гетьмана України Кирила Розумовського, якого знав особисто і часом їздив до нього до Батурина радитися у всяких питаннях. Та й просто порозмовляти. І навіть бачив його незадовго до смерті.

— А про що вони радилися? — цікавиться Остап.

— Це конфіденційна інформація, — до Кирила поступово повертається його іронічний снобізм.

— Комфі... чого? — перепитує Остап.

— Супермаркет "Комфі", — буркає Федір, який щось малює в зошиті.

— Оце історія! — зітхає Катруся.

Так, здається, від сьогодні всі дівчата стануть поклонницями Кирила. Таке моє спостереження. Чи слушне воно, можна буде перевірити, напевно, уже незабаром.

Проте це далеко не кінець Кирилової історії. Наш Кирило, ще коли вчився у першому класі, також їздив із Кирилом Опанасовичем, тобто зі своїм дідусям, до Батурина. Дідусь помер, коли Кирилові було вісім років, але залишив для нього листа,

якого треба відкрити, коли Кирилові виповниться шістнадцять.